

УМНИЯТ ЗАЕК КОРЕЙСКА НАРОДНА ПРИКАЗКА

Превод от английски: Димитър Добрев, —

chitanka.info

Вие питате отде се появила на земята костенурката ли? Слушайте тогава!

Един път на дъното на дълбокия океан се случило голямо нещастие. Великият дракон, господарят на морето, се разболял от тежка болест. Напразно придворният лекар — тюленът — разглеждал предългия му език, натискал му корема, обаче каквото и да правел, не можал да познае смъртоносната болест на своя господар и не знаел какви капки и прахове да му предпише. От ден на ден драконът отпадал и гаснел. Лекарствата на тюлена не само че не му помагали, а даже му вредели. Всички придворни ходели из двореца на пръсти и шепнели, когато говорели. Смехът и усмивката се наказвали със смърт. Виновният бивал изхвърлян на брега.

И ето веднъж в двореца дошъл пустинникът-октопод. Много години не бил напускал жилището си той, но като чул за смъртоносната болест на морския владетел, старият октопод се явил пред дракона и му казал:

— Господарю! Нито докторът, нито придворните, нито мъдреците, нито пък учените — никой не ще облекчи твоите страдания и не ще те избави от болестта. Само, аз мога да те излекувам. Едно време много отдавна моят дядо боледувал от същата болест. Но една минута преди да умре, един мъдрец му донесъл чер дроб от жив заек. Той го изял и оздравял. Нека, господарю, да ти намерят чер дроб от жив заек и твоята болест ще мине! Разбира се, в морето не живеят зайци, но на брега, съвсем близо оттук, има много зайци.

Изслушал великият дракон думите на октопода и се натъжил.

— Аз съм цар на всички морета и океани, пред мене треперят китове и акули, аз потапям грамадни кораби и все пак не съм в състояние да уловя нищо и никакъв заек.

Тъгувал драконът ден-два, а на третия ден заповядал да повикат всички придворни.

Дълго мислили придворните как да хванат заек, но нищо не могли да измислят. Най-бъбривите съветници мълчали, като че ли си били глътнали езика. Но по едно време се обадил великанът кит. А ето какво казал той:

— Могъщи наш господарю драконе! Възложи на мене да ти уловя заек. Аз ей сегичка ще донеса в двореца този безделник.

Зачудил се драконът.

— Благодаря ти, ките. Но я кажи ти, мой верни служителю, как мислиш да хванеш тоя звяр?

— Много лесно — отговорил китът. — Ще изплувам на брега, ще срещна заека, ще го глътна и ще се върна тука.

— Ех, ките, ките — натъжил се царят, — главата ти е голяма, но умът ти е мъничък. Ами че как ще извадят заека от корема ти?

Сконфузеният кит замълчал и се помъчил да се скрие зад гърба на телохранителите-акули.

— Значи никой от моите мъдреци не знае как да донесе на дъното на океана едно мъничко зайченце — извикал драконът и китът се разтреперал от страх.

Тогавя при дракона допълзляла една костенурка и казала:

— Господарю, възложи на мен да хвана заека. Аз имам четири крака и мога не само да плувам, но и цял ден да ходя по сушата. Утре ще ида в планините, ще намеря заек, ще го измамя и ще го доведа тук.

Помислил дракона и решил: нека костенурката се опита да хване заек. Тя е хитра. Не току-тъй главата ѝ прилича на змийска.

— Твоят план е прекрасен — възкликнал той. — Още сега тръгвай за земята. Моят живот зависи от твоя ум.

Разтичала се костенурката, сбогувала се надве-натри с домашните си и изплавала на повърхността на морето. Брегът не бил далеч. Костенурката излязла на сушата и почнала да пълзи към планините. Много била доволна от задачата, която трябвало да разреши. И с право! Защото ако тя донесе заек на дъното на океана, господарят ѝ сигурно щял да я направи главен съветник. Но изведнъж костенурката си спомнила, че никога не била виждала заек.

— Какво нещастие! — прошепнала тя. — Аз тъй бързах, че не попитах как изглежда заекът. Ще трябва да се връщам в къщи.

И костенурката припълзляла до брега, плюснала се в морето и се спуснала на дъното близо до двореца. Както винаги тук се трупали придворните.

— Господа — казала смутена костенурката. — Не се ли е случвало на някого от вас да се срещне със заек?

В тълпата се чуло подсвирване. Смеел се с ококорени очи големият морски рак.

— Защо се смеете? — ядосала се костенурката. — Много сте дързък!

Морският рак запълзял на една страна, приближил се до костенурката и казал:

— Смея се на вашето невежество.

— Значи вие самият сте се срещали със заек?

— И още как! Аз ли не съм виждал заек? Колко пъти съм го срещал аз, когато съм се разхождал близо до планината.

— Ех, че ми провървя! Разкажете ми, моля ви се, как изглежда.

— Аз на драго сърце бих ви разказал това, но нали всички знаят каква забравана сте вие. По-добре ще бъде, ако ви нарисувам тоя звяр.

— Колко съм ви благодарна, скъпи раче! Когато стана пръв съветник, аз не ще забравя вашата любезност.

И като скрила рисунката под корубата си, костенурката пак излязла на брега. Тя веднага се заклатушкала към планината, на която много-много отдавна живеел един заек. Случило се така, че тъкмо по това време заекът намислил да се поразходи преди обед. Едва направил заекът няколко скока и изведнъж чул, че го викат.

— Кой ме вика? — попитал заекът, като се спрял.

Зад един камък се показала костенурката. Тя смело изпълзяла при заека, разгледала го и едва тогава го попитала:

— Я чуй! Ти си заекът, нали?

— Да, аз съм заекът! — казал важно заекът. — Ами ти що за звяр си? За пръв път виждам такова животно. Откъде и защо си благоволила да дойдеш по нашите места?

— Аз се казвам костенурка. Живея на дъното на океана. Ето защо не си ме виждал никога. Но днес трябваше да дойда тук по една важна работа.

— Но отде позна, че съм заекът, щом никога не си ме виждала?

— Ами че много просто. Аз имам твоя портрет!

Костенурката измъкнала рисунката и я показала на заека.

— Виж каква прилика! — провикнал се заекът. — Същински аз! Отде я взе?

— Придворният на морския цар — морският рак — ми подари този твой портрет.

Зачудил се заекът.

— За какво ти е потрябвал, костенурке, моят портрет?

— Скъпи зайко, аз дойдох при тебе, да ти предам поканата на моя господар. Царят на моретата те покани да му отидеш на гости.

— Благодаря ви за любезната покана — казал заекът и се поклонил. — Но не мога да ви последвам в морето. Нима не знаете, че аз не умея да плувам и че много се страхувам от водата?

— Глупости! — казала костенурката. — Не се безпокой за нищо. Аз ще те отнеса на дъното на океана в пълна изправност.

Но заекът никак не искал да се разделя с нивите, засети със зеле, със зеленчуковите градини, в които растял сладкият и сочен морков, да се разделя със своята тъй широка и удобна дупка. Затова той отново попитал:

— А не знаете ли защо съм потрябвал на вашия цар?

— Разбира се, че зная — почнала да лъже костенурката. — Работата е там, че царят на моретата е най-доброто и справедливо същество в целия свят. Той просто се облива в сълзи, ако някой от жителите на царството му се разболе. И ето че най-добрият от царете узна колко тежко живееш на земята. Той просто плака с глас, когато морският рак му разказваше, че тебе може да те убие с човката си някой орел, да те разкъса на парчета някой тигър, да те застреля някой човек. „Поканете го при мене! — провикна се през сълзи царят. — Защото тук, на морското дъно, никой никога не ще го закачи. Тук няма нито орли, нито хора, нито тигри!“ Ето защо дойдох да те взема — завършила своя разказ костенурката.

Натъжил се заекът от думите на костенурката.

— Това е истина! На земята всички ме преследват: и зверове, и птици, и хора! Колко пъти животът ми е висел на косъм. Даже в своята дупка не се чувствавам в безопасност. Речено-сторено. Отивам на дъното на океана, дето всички са тъй добри и любезни!

— Прекрасно — зарадвала се костенурката. — Да не губим време. Да тръгваме още сега!

— Да, да! Да тръгваме още сега!

Костенурката и заекът тръгнали към морето. Щастливият заек се усмихвал, постоянно мърдал уши и високо подскачал на едно място. И макар костенурката да бързала много, на заека се струвало, че тя пълзи като някой охлюв. Не се стърпял заекът и казал:

— Я се качете, уважаема костенурке, на гърба ми и за една минута ще бъдем на брега на морето. Там пък вие вече ще ме носите. Съгласна ли сте?

— Разбира се! Аз за пръв път в живота си идвам на сушата и виждам, че да се ходи по земята е цяло мъчение.

Качила се костенурката на заювия гръб и заю се затичал към морето. Той тичал тъй бързо, като че ли го гонел някой вълк. Докато костенурката скрие главата си в своята коруба, те стигнали в боровата гора, която се простирала до самия бряг на морето. Никога дотогава заекът не бил виждал море. И то му се видяло много страшно. Имало вятър и вълните с шум се пенели в стръмния бряг.

— Погледнете, госпожо костенурке, как се вълнува морето. В такава буря лесно можеш да се удавиш — казал уплашеният заек.

— Какво говорите! — засмяла се костенурката. — Веднага се познава, че не сте бил на море. То е неспокойно само на повърхността. Щом се гмурнете във водата и всичко ще тръгне добре. Качете се сега на гръба ми и нямайте грижа за нищо.

Но заекът се маел. Кой знае защо, го хванал страх да скочи в морската бездна. Изведнъж наблизко се появил старият познат на заека — язовецът. Язовецът много се зачудил, като срещнал заека тъй далеч от дупката му.

— Какво правиш тук? — попитал язовецът.

Заекът оправил с лапа мустаците си и важно казал:

— Госпожа костенурката ми съобщи, че морският цар желае да се запознае с мене. Аз отивам в неговото царство.

Язовецът сърдито завъртял глава и високо извикал:

— Глупост е това! Ти няма да преживееш нито един ден там.

— Празни приказки! Кой ще посмее да ме бутне в морското дъно, щом самият цар не може да живее без моето общество?

— Измамили са те! Морското дъно гъмжи от разни чудовища. Ти ще загинеш там. И помни: колкото и да викаш за помощ, никой от твоите приятели не ще може да ти помогне там. Послушай моя съвет: бягай далеч от морето и забрави костенурката.

Язовецът говорел тъй убедително, тъй разпалено, че заекът се смутил и казал на костенурката:

— Вижте, госпожо костенурке, аз си спомних, че в дупката ми остана едно снопче много хубави моркови. Тъй че не ще мога да дойда сега при вашия господар.

Като казал това, заекът се намерил с три скока при язовеца. И без да бързат, тръгнали за гората.

Щом видяла това, костенурката викнала жално:

— Олеле, какво нещастие! Колко ще се наскърби нашият цар. Нали съм глупава, забравих аз да кажа на заека най-важното: стар и бездетен е нашият господар и искаше той да предаде своето царство на умния заек.

Всички знаят колко дълги са ушите на заека. И, разбира се, зайко не пропуснал нито дума от това, което казала костенурката, а глухият язовец нищо не чувал.

— Я чуй, язовецо — казал заекът, — аз все пак ще ида за минутка при морския цар. Интересно е, разбираш ли, да се види как живеят там.

И той се затичал назад към брега, дето го чакала костенурката.

— Аз реших да не огорчавам твоя господар и да изпълня желанието му — казал заекът. — Освен това страхувам се, че царят ще ти се разсърди, ако се върнеш сама...

— Отдавна трябваше да сториш това! — зарадвала се костенурката. — Глупавият язовец от завист ти наприказва всякакви глупости. И тъй, да вървим!

И костенурката, като качила на гърба си треперещия от страх заек, се хвърлила във вълните. По земята костенурката едва пълзяла, затова пък във водата плувала бързо и уверено. Като стигнала до средата на морето, костенурката почнала да се спуска на дъното. Тя тъй добре познавала пътя, че се спуснала тъкмо пред двореца.

Като видели костенурката със заека на гръб, вратарите тозчас обадили на дракона за пристигането на дългоочаквания гост. Двете акули разтворили пред заека дворецовите порти и костенурката повела заека към трона, на който седял морският цар.

— Добри ми и могъщи драконе — казала костенурката. — Твоята заповед е изпълнена. Пред тебе стои един жив заек. Можеш да изядеш черния му дроб!

Като чул тия думи, заекът едва не припаднал. Обаче никак не му се умирало, та казал вежливо, но тъй високо, че всички да чуят:

— Любезна костенурке, защо вие на земята не ми казахте, че добрият цар има нужда от моя черен дроб?

Костенурката се закикотила:

— Че ако аз ти кажех това по-напред, ти никога нямаше да се съгласиш да ме последваш.

— Вие постъпихте неразумно, госпожо костенурке. Аз с готовност бих ви дал за добрия господар не само единия си, но и двата

си черни дроба. Аз нищо не ще пожаля за такъв могъщ цар. Но аз никога не нося със себе си черния си дроб. Пазя го в дупката си. Сега ще трябва отново да се изкачваме на земята, а после пак да се спускаме на дъното. Ето колко излишна работа създадохте вие, госпожо костенурке!

Когато драконът чул, че костенурката довела заека без чер дроб, ужасно се разсърдил: тая костенурка винаги забравяла най-главното. Драконът кихнал три пъти, което показвало, че е много разгневен, и изревал:

— Как посмя, глупачке, да не кажеш на заека за черния дроб! Още сега тръгвай с него обратно и на мръкване искам да видя тук заека с чер дроб! Инак ще заповядам на една акула да те глътне!

Пак се качил заекът на корубата на костенурката и изплували на брега. Щом костенурката стъпила на брега, заекът скочил от гърба ѝ и се втурнал към гората.

— Сбогом, глупава костенурке! — извикал той. — Трябва ти моят чер дроб, ето го!

И като се изправил на задните си лапи, той се потупал с предните си крака по корема.

Нито го чула, нито го видяла вече костенурката. Къде ще стигне тя заека! Знаела костенурката, че драконът не обича да се шегува. Значи сега ще се намери в гърлото на акулата. Помислила, помислила костенурката и най-после решила: „Щом глупавият заек може да живее на земята, ще преживея и аз!“

И останала костенурката да живее на земята. И от нея започва целият род на костенурките, които живеят по земята. А оттогава зайците никога не се приближават до морския бряг и не говорят с костенурките.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.